

90

Žalm 90

PANOVNÍKU, U TEBE JSME MĚLI DOMOV

{90}

Viertes Buch

Zuflucht in unserer Vergänglichkeit

90

1

1 Modlitba Mojžíše /n/, _muže Božího_.

Panovníku, u tebe jsme měli domov
v každém pokolení!

1 *Ein Gebet des Mose, des Mannes Gottes.*

Herr, du bist unsre Zuflucht für und für. /

2

2 Než se hory zrodily,

než vznikl svět a země,
od věků na věky jsi ty, Bože.

**Ehe denn die Berge wurden und die Erde und die Welt geschaffen wurden,
bist du, Gott, von Ewigkeit zu Ewigkeit.**

3

3 Ty člověka v prach obracíš,

pravíš: „Zpět, synové Adamovi!“

3 Der du die Menschen lässt sterben
und sprichst: Kommt wieder, Menschenkinder!

4

4 Tisíc let je ve tvých očích

jako včerejšek, jenž minul,
jako jedna noční hlídka.

4 Denn tausend Jahre sind vor dir /
wie der Tag, der gestern vergangen ist,
und wie eine Nachtwache.

5

5 Jako povodeň je smeteš, *prchnou jako spánek,*

jsou jak tráva, *kteřá odkvétá hned ráno:*

5 Du lässt sie dahinfahren wie einen Strom, /
sie sind wie ein Schlaf,
wie ein Gras, das am Morgen noch sprosst,

6

6zrána rozkveté a už odkvétá,
večer uvadne a uschne.

6das am Morgen blüht und sprosst
und des Abends welkt und verdorrt.

7

7Pro tvůj hněv spějeme k svému konci
zděšeni tvým rozhořčením.

7Das macht dein Zorn, dass wir so vergehen,
und dein Grimm, dass wir so plötzlich dahinmüssen.

8

8Před sebe si kladeš naše nepravosti,
do světla své tváře naše tajné *hříchy*.

8Denn unsre Missetaten stellst du vor dich,
unsre unerkannte Sünde ins Licht vor deinem Angesicht.

9

9Pro tvou prchlivost naše dny pomíjejí
a jako vzdech doznívají naše léta.

9Darum fahren alle unsre Tage dahin durch deinen Zorn,
wir bringen unsre Jahre zu wie ein Geschwätz.

10

10Počet našich let je sedmdesát roků,
jsme-li při síle, pak osmdesát,
a mohou se pyšnit *leda* trápením a ničemnostmi;
kvapem uplynou a v letu odcházíme.

10Unser Leben währet siebzig Jahre,
und wenn's hoch kommt, so sind's achtzig Jahre,
und was daran köstlich scheint,
ist doch nur vergebliche Mühe;A
denn es fährt schnell dahin,
als flögen wir davon.

Luthers Übersetzung »und wenn's köstlich gewesen ist, so ist's Mühe und Arbeit gewesen« ist heute missverständlich.

11

11Kdo zná sílu tvého hněvu,
tvou prchlivost, jak by se tě nebál?

11Wer glaubt's aber, dass du so sehr zürnest,
und wer fürchtet sich vor dir in deinem Grimm?

12

12 Nauč nás počítat naše dny,
at' získáme moudrost srdce.

12 **Lehre uns bedenken, dass wir sterben müssen,
auf dass wir klug werden.**

13

13 Vrat' se, Hospodine! Ještě dlouho *se chceš hněvat?*

Měj se svými služebníky soucit,

13 HERR, kehre dich doch endlich wieder zu uns
und sei deinen Knechten gnädig!

14

14 nasyť nás svým milosrdenstvím hned ráno
a po všechny své dny se budeme radovat a plesat.

14 Fülle uns frühe mit deiner Gnade,
so wollen wir rühmen und fröhlich sein unser Leben lang.

15

15 Tolik radosti nám dopřej,
kolik bylo dnů, v nichž jsi nás pokořoval,
a let, v nichž se nám zle vedlo.

15 Erfreue uns nun wieder, nachdem du uns so lange plagest,
nachdem wir so lange Unglück leiden.

16

16 Necht' se na tvých služebnících ukáže tvé dílo
a tvá důstojnost na jejich synech!

16 Zeige deinen Knechten deine Werke
und deine Herrlichkeit ihren Kindern.

17

17 Vlídnost Panovníka, Boha našeho, buď s námi.
Upevni nám dílo našich rukou,

dílo našich rukou učiň pevným!

17 Und der Herr, unser Gott, sei uns freundlich /
und fördere das Werk unsrer Hände bei uns.

Ja, das Werk unsrer Hände wollest du fördern!

Book 4 (Psalms 90-106)

Psalm 90

A prayer of Moses, the man of God.

90 O Lord, you have been our protector through all generations!

2Even before the mountains came into existence,
 or you brought the world into being,
 you were the eternal God.
 3You make mankind return to the dust,
 and say, "Return, O people!"
 4Yes, in your eyes a thousand years
 are like yesterday that quickly passes,
 or like one of the divisions of the nighttime.
 5You bring their lives to an end and they "fall asleep."
 In the morning they are like the grass that sprouts up;
 6in the morning it glistens and sprouts up;
 at evening time it withers and dries up.
 7Yes, we are consumed by your anger;
 we are terrified by your wrath.
 8You are aware of our sins;
 you even know about our hidden sins.
 9Yes, throughout all our days we experience your raging fury;
 the years of our lives pass quickly, like a sigh.
 10The days of our lives add up to seventy years,
 or eighty, if one is especially strong.
 But even one's best years are marred by trouble and oppression.
 Yes, they pass quickly and we fly away.
 11Who can really fathom the intensity of your anger?
 Your raging fury causes people to fear you.
 12So teach us to consider our mortality,
 so that we might live wisely.
 13Turn back toward us, O LORD!
 How long must this suffering last?
 Have pity on your servants!
 14Satisfy us in the morning with your loyal love!
 Then we will shout for joy and be happy all our days!
 15Make us happy in proportion to the days you have afflicted us,
 in proportion to the years we have experienced trouble!
 16May your servants see your work!
 May their sons see your majesty!
 17May our sovereign God extend his favor to us!
 Make our endeavors successful!
 Yes, make them successful!

Ps 90

1Lord, thou hast been our dwelling place in all generations. A
 in...: Heb. in generation and generation
 2Before the mountains were brought forth, or ever thou hadst formed the earth and the world, even
 from everlasting to everlasting, thou *art* God.
 3Thou turnest man to destruction; and sayest, Return, ye children of men.
 4For a thousand years in thy sight *are but* as yesterday when it is past, and *as* a watch in the night. A
 when...: or, when he hath passed them
 5Thou carriest them away as with a flood; they are *as* a sleep: in the morning *they are* like grass *which*
 groweth up. A
 groweth...: or, is changed
 6In the morning it flourisheth, and groweth up; in the evening it is cut down, and withereth.

7For we are consumed by thine anger, and by thy wrath are we troubled.
 8Thou hast set our iniquities before thee, our secret *sins* in the light of thy countenance.
 9For all our days are passed away in thy wrath: we spend our years as a tale *that is told*. A B
 passed...: Heb. turned away
 as a...: or, as a meditation
 10The days of our years *are* threescore years and ten; and if by reason of strength *they be* fourscore
 years, yet *is* their strength labour and sorrow; for it is soon cut off, and we fly away. A
 The days...: Heb. As for the days of our years, in them are seventy years
 11Who knoweth the power of thine anger? even according to thy fear, *so is* thy wrath.
 12So teach *us* to number our days, that we may apply *our* hearts unto wisdom. A
 apply: Heb. cause to come
 13Return, O LORD, how long? and let it repent thee concerning thy servants.
 14O satisfy us early with thy mercy; that we may rejoice and be glad all our days.
 15Make us glad according to the days *wherein* thou hast afflicted us, *and* the years *wherein* we have
 seen evil.
 16Let thy work appear unto thy servants, and thy glory unto their children.
 17And let the beauty of the LORD our God be upon us: and establish thou the work of our hands upon
 us; yea, the work of our hands establish thou it.

ΨΑΛΜΟΙ

Ps 89

89

1Προσευχή τοῦ Μωϋσῆ ἀνθρώπου τοῦ θεοῦ.
 Κύριε, καταφυγή ἐγενήθης ἡμῖν ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ·
 2πρὸ τοῦ ὄρη γενηθῆναι
 καὶ πλασθῆναι τὴν γῆν καὶ τὴν οἰκουμένην
 καὶ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος ἕως τοῦ αἰῶνος σὺ εἶ.
 3μὴ ἀποστρέψῃς ἄνθρωπον εἰς ταπείνωσιν·
 καὶ εἴπας Ἐπιστρέψατε, υἱοὶ ἀνθρώπων.
 4ὅτι χίλια ἔτη ἐν ὀφθαλμοῖς σου
 ὡς ἡ ἡμέρα ἢ ἐχθές, ἥτις διήλθεν,
 καὶ φυλακὴ ἐν νυκτί.
 5τὰ ἐξουδενώματα αὐτῶν ἔτη ἔσονται.
 τὸ πρωὶ ὡσεὶ γλῶχη παρέλθοι,
 6τὸ πρωὶ ἀνθήσαι καὶ παρέλθοι,
 τὸ ἑσπέρας ἀποπέσοι, σκληρυνθεὶ καὶ ξηρανθεὶ.
 7ὅτι ἐξελίπομεν ἐν τῇ ὀργῇ σου
 καὶ ἐν τῷ θυμῷ σου ἐταράχθημεν.
 8ἔθου τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐνώπιόν σου·
 ὁ αἰὼν ἡμῶν εἰς φωτισμὸν τοῦ προσώπου σου.
 9ὅτι πᾶσαι αἱ ἡμέραι ἡμῶν ἐξέλιπον,
 καὶ ἐν τῇ ὀργῇ σου ἐξελίπομεν·
 τὰ ἔτη ἡμῶν ὡς ἀράχνην ἐμελέτων.
 10αἱ ἡμέραι τῶν ἐτῶν ἡμῶν, ἐν αὐτοῖς ἑβδομήκοντα ἔτη,
 ἐὰν δὲ ἐν δυναστείαις, ὀγδοήκοντα ἔτη,
 καὶ τὸ πλεῖον αὐτῶν κόπος καὶ πόνος·
 ὅτι ἐπῆλθεν πραύτης ἐφ' ἡμᾶς, καὶ παιδευθησόμεθα.
 11τίς γινώσκει τὸ κράτος τῆς ὀργῆς σου
 καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου σου τὸν θυμόν σου;
 12ἐξαριθμήσασθαι τὴν δεξιάν σου οὕτως γνώρισον
 καὶ τοὺς πεπεδημένους τῇ καρδίᾳ ἐν σοφίᾳ.

13 ἐπίστρεψον, κύριε· ἕως πότε;
καὶ παρακλήθητι ἐπὶ τοῖς δούλοις σου.
14 ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτὸ τοῦ ἔλεους σου
καὶ ἠγαλλιασάμεθα καὶ εὐφράνημεν
ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν·
15 εὐφράνημεν ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς,
ἐτῶν, ὧν εἶδομεν κακά.
16 καὶ ἰδὲ ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ τὰ ἔργα σου
καὶ ὀδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν,
17 καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης κυρίου τοῦ θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς,
καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς.

89

1 ORATIO MOSI VIRI DEI

Domine habitaculum tu factus es nobis in generatione et generatione
2antequam montes nascerentur et parturiretur terra et orbis a saeculo et usque in saeculum tu es
3convertes hominem usque ad contritionem et dices revertimini filii Adam
4quia mille anni in oculis tuis sicut dies hesternae quae pertransiit et vigilia nocturna
5percutiente te eos somnium erunt
6mane quasi herba pertransiens mane floruit et abiit ad vesperam conteretur atque siccabitur
7consumpti enim sumus in furore tuo et in indignatione tua conturbati sumus
8posuisti iniquitates nostras coram te negligentias nostras in luce vultus tui
9omnes enim dies nostri transierunt in furore tuo consumpsimus annos nostros quasi sermonem
loquens
10dies annorum nostrorum in ipsis septuaginta anni si autem multum octoginta anni et quod amplius
est labor et dolor quoniam transivimus cito et avolvimus
11quis novit fortitudinem irae tuae et secundum timorem tuum indignationem tuam
12ut numerentur dies nostri sic ostende et veniemus corde sapienti
13revertere Domine usquequo et exorabilis esto super servis tuis
14imple nos matutina misericordia tua et laudabimus et laetabimur in cunctis diebus nostris
15laetifica nos pro diebus quibus afflixisti nos et annis in quibus vidimus mala
16appareat apud servos tuos opus tuum et gloria tua super filios eorum
17et sit decor Domini Dei nostri super nos et opus manuum nostrarum fac stabile super nos opus
manuum nostrarum confirma

Proto vyzývá i žalmista, aby se před Hospodinem kořili všichni bohové (Ž 97,7), neboť Hospodin je všechny nesrovnatelně převyšuje (v.9 sr Iz 41,21-29). On je tu přece od věčnosti (90,2 93,2) a je až navěky (92,9 102,13.27n), je První i Poslední. Je Stvořitelem světa (90,2 102,26 104,3nn sr Iz 10,26nn) i svého lidu (100,3 sr Iz 43,1.15). On je i svrchovaný Soudce (96,13 98,9 sr 105,7; sr Iz 43,17 51,9n.22n). Člověk není ničím, pomíjí jako tráva (90,5n 103,15n sr Iz 40,6n). Jen Bůh dává lidskému životu smysl a hodnotu (90,16 91,16 92,13 94,17 aj.).

Žalmy IV. knihy jsou většinou radostné chvalozpěvy.

*Vždyť 'Hospodin kraluje' (93,1 97,1 99,1 sr 95,3 ai.}. Lid už netká v ctzackém prostředí (sr Ž 137), je zase doma a shromažďuje se v obnoveném chrámu, aby tam svého Boha oslavoval a chválil (92,1 105,1 106,1) a dobrořečil mu za prokázané milosrdenství (103,1 104,1). Zaznívá 'nová píseň' (96,1 98,1/ k poctě velikého Krále (95,3), který se už neskrývá před svým lidem (103,13 sr Iz 54,7n), ale je uprostřed svých. Na rozdíl od I. knihy tu nevystupuje už lidský král v postavení prostředníka. **Poexilní Juda totiž krále neměl (k Ž 101-103 sr vk). Jeho Králem je sám Hospodin, tentýž od věků až navěky.***

Žalm 90

PANOVNÍKU, U TEBE JSME MĚLI DOMOV

1 Modlitba pro Mojžíše, muže Božího.

**Panovníku, u tebe jsme měli domov
v každém pokolení!**

2 Než se hory zrodily,

^a než vznikl ^a svět ^b a země,

od věků na věky jsi ty, Bože .

3 ^c Ty člověka v prach obracíš ^c,
pravíš: "Zpět, synové Adamovi ^d!"

4 Tisíc let je ve tvých očích
jako včerejšek, jenž minul,
jako jedna noční hlídka.

5 ^e Jako povodeň je smeteš, prchnou jako spánek ^e,
jsou jak tráva, která odkvétá hned ráno:

6 zrána rozkvetete a už odkvétá,
večer uvadne a uschne.

7 K svému konci spějeme tvým hněvem,
zděšení tvým rozhořčením.

8 Před sebe si kladeš naše nepravosti,
do světla své tváře naše tajné^f hříchy.

9^g Pro tvou prchlivost^g naše dny pomíjeji
a jako i vzdech doznívají i naše léta.

10 Počet našich let je sedmdesát roků,
jsme-li při síle, pak osmdesát,
a^j mohou se pyšnit^j leda trápením a ničemnostmi;
^k kvapem uplynou a v letu odcházíme^k.

11 Kdo zná sílu tvého hněvu,
tvou prchlivost, jak by se tě nebál?

12 Naše dny nás nauč^l počítati,
^l at' získáme moudrost srdce^l.

13 Vrat' se, Hospodine! Ještě dlouho chceš se hněvat?
Soucit měj se svými služebníky,

14 hned ráno svým milosrdenstvím^m nás nasyť^m,
a po všechny dny své budeme se radovat a plesat.

15ⁿ Tolik radosti nám dopřej, kolik bylo dnůⁿ,
v nichž jsi nás pokořoval,
a let, v nichž se nám zle vedlo.

16° Necht' se^o na tvých služebnících ukáže^o tvé dílo^p
a^q tvá důstojnost na^q jejich synech!

17 Vlídlost Panovníka, Boha našeho, bud' s námi.

Upevni Dám dílo našich rukou,
dílo našich rukou učíň pevným!

^{a-a} nežlis sformoval, K. - ^b okršlek světa, K (*tébéł*, H.). - ^{c-c} Neobraccj člověka k snížení, O' V. - ^d nebo: lidští. - ^{e-e} Za nic se pokládají jejich léta, O' V (<*šānâ* = rok místo *šenâ* = sen, H.?) - ^f věk, O' V (<^c *lām* místo ^c *ālûm*, H.). - ^g Pro tvůj hněv hyneme, O' V. - ⁱ⁻ⁱ pavouk se namáhají, O' V. - ^{j-j} co je nad to, O' V. - ^{k-k} neboť přijde na nás (X na nás, V) ochablost a jsme kárání, O' V. - ^{l+l-l} Učíň známou svou pravici i ty, kteří mají srdce vyučené v moudrosti, O' V. - ^{m-m} Jsme nasyceni, O' V (<*šāba^cnû* místo *šabb^{ec}nû*, H.). - ⁿ⁻ⁿ Radujeme se pro

dny, V. - ^{o-o+o} Pohled' (na), O' V (<úr^{eo}æ^h -místo jérā^ēæ^h, H.). - ^p:: pl,
O' V. - ^{q-q} ved', O' V (<v^ehadrék: místo vah^adār^ekā, H.).

(2) : Gn 1,1 Př 8,25; Ž 93,2 : Abk 1,12 (3) : Ž 103,14 104,29
146,4; Gn 3,19 (4) 2Pt 3,8 (5n) Ž 37,2 102,12 103,15n Jb
14,1n: lz 38,12 40,7n lPt 1,24n (7): Ž 76,8 (8) 51,11 : Oz 7,2
(9) : Z 39,6n 89,48 (10) : Př 10,27 Kaz 6,12 (12) Ž 39,5
(14) : Ž 17,15 (15) : Nu 14,34 (17) : Ž 33,22; : 138.8

Žalmem 90 začíná čtvrtá kniha žalmů. Tato modlitba je připsána Mojžíšovi, vysvoboditeli z egyptské poroby. Věrní Hospodinovi prožili právě nové vysvobození, tentokrát z babylónského zajetí. Druhově náleží Ž 90 mezi *kolektivní žalozpěvy* (sr Ž 44 79 80 aj.), i když úvodní verše mají hymnický ráz. Nářek se týká obecného údělu lidského, pomíjivosti života a jeho těžkostí, jak si je člověk zvláště naléhavě uvědomuje, když se na konci starého roku ohlíží po uplynulých dnech a nenávratně ztracených příležitostech.

¹⁻³ Žalmista oslovuje Hospodina '*Panovníku*' a zdůrazňuje jeho *odvěkost*. Zmiňuje se o jeho stvořitelském díle i o tom, že u něho míval jeho lid vždy 'domov' (H. *mā^cón*). V obrovském vesmíru by člověk byl beznadějně ztracen, u Hospodina je doma.

Proti představě bezpečí v Boží blízkosti stojí drsná *skutečnost smrti*. Bůh, který člověku život dal, zase mu jej pouhým slovem může vzít. Vždyť kolik blízkých lidí odešlo a není už přítomno ve slavnostním shromáždění! Žalmista má na mysli nejen lidskou smrtelnost, ale především Boží soud (Gn 3,19). Druhou polovinu v.3 chápou někteří vykladači v tom smyslu, že Bůh jedny zahlazuje, jiným dává život. Spíše však znamená, že stačí slovo, a člověk odchází ze života. Smrt zde není chápána jako nepřítel (lK 15,26), nýbrž jako poslušný sluha, jenž vykonává rozkazy téhož Pána, který dává život.

⁴⁻⁶ Před věčným Bohem jsou nedohledná období jako pouhý okamžik. Ani sebedelší lidský život není nic ve srovnání s 'Božími dny', které obepínají celá tisíciletí. Ve smělém pohledu víry staví žalmista proti sobě *Boží věčnost* a lidskou pomíjivost.

Boží rozkaz zachvacuje lidi nezadržitelně jako povodeň. Dvojím obrazem je zachycena *prchavost lidského života*: Lidé jsou jen jako

spánek, který rychle ubíhá (sr Ž 39,6n). Člověk je jako tráva, která v denním horku usychá, sotva vyrostla (103,15n Iz 40,7n 1Pt 1,24n).

⁷⁻⁹ Smrt je trestem za hřích. Nejde o rozmar. mocného Boha, nýbrž o *spravedlivý Boží hněv*, který stíhá hřích a zpronevěru. Bůh zná i 'naše tajné hříchy'. Byť je člověk skryl před ostatními lidmi, před všemocným a vševědoucím Bohem je neukryje (sr Ž 139). Smrt nepřestává připomínat člověku, že je jen hříšník.

¹⁰⁻¹² V Genesi se vypráví o praotcích lidstva a jejich dlouhověkosti (k. 5). Mojžíš zemřel ve sto dvaceti letech (Dt 34,7), Jozue ve sto desíti (Joz 24,29). Žalmista však mluví o *délce lidského věku* podobně jako se o něm mluví v naší současnosti. Přitom mu jde hlavně o to, aby dny lidského života byly naplněny také něčím jiným než jen dřinou a nouzí, únavnou prací a směšným přemítáním (H. *ʿāvān* = ničemnost, až i kouzla, snaha všelijakými magickými praktikami obházet Boží vůli). Slova žalmu jsou varováním, aby člověk svůj krátký život nepromarnil. Má své vyměřené dny maximálně využít k dobrému. K tomu je třeba moudrosti. Na té záležitosti nejvíce. Moudré srdce pomůže člověku nalézt v každou chvíli správné rozhodnutí a vidět cestu Boží, která smrtí vede k životu (sr Dt 30,19; J 14,6).

¹³⁻¹⁷ *Lid prosí Hospodina, aby se 'vrátil'*, aby milostivě odpustil. S Hospodinem se vrací do života radost. Ke zmínce o 'ránu' ('jitru') sr vk Ž 5,4. Proba, aby radost trvala 'podle počtů dnů pokoření', má protějšek ve výměře trestu pro reptaly v poušti (Nu 14,34).

V závěru mluví žalmista nejprve o *díle Hospodinouě*, pak o díle lidském. Hospodinovým dílem je sám Izrael a jeho vyvolení. To vše nechť se zjeví už nyní a projeví též dále na potomcích! Pod Hospodinovu ochranu staví žalmista všechnu svou práci, její zdar a úspěch i úsilí svého lidu. Kéž se Hospodin přizná k tomuto úsilí a sám se na svém lidu oslaví přede všemi pronárody. Žalmista, jenž zná hřích svůj i svého lidu, ví, že si nezaslouží nic než zavržení. Vše dobré, i sám život, je milostivý dar. Ale poznat to a vyvodit z toho správné důsledky, dovede jen ten, který získal 'moudré srdce'.

PSAUME 90 (89)

Fragilité de l'homme ^e.

1 *Prière. De Moïse, homme de Dieu*^f.
Seigneur, tu as été pour nous
un refuge g d'âge en âge.

e) Prière d'un ~age pénétré des Écritures (allusions à Gn, jb, Dt), qui médite sur la faiblesse humaine et la brièveté de la vic écourtée par le péché.

f) Ce Ps est le seul qui soit attribué à Moïse, peut-être à cause de ses contacts avec Gn et Dr 32.

g) « refuge » grec ; « demeure » hébr.

2 Avant que les montagnes fussent nées,
enfantés la terre et le monde,
de toujours à toujours tu es Dieu.

3 Tu fais revenir le mortel à la poussière
en disant : « Revenez, fils d'Adam! »

4 Car mille ans sont à tes yeux
comme le jour d'hier qui passe,
comme une veille dans la nuit.

5 Tu les submerges de sommeil,
ils seront le matin comme l'herbe qui pousse;
6 le matin, elle fleurit et pousse,
le soir, elle se flétrit et sèche.

7 Par ta colère, nous sommes consumés,
par ta fureur, épouvantés.

8 Tu as mis nos torts devant toi,
nos secrets sous l'éclat de ta face.

9 Sous ton courroux tous nos jours déclinent,
nous consommons nos années comme un soupir ^a.

10 Le temps de nos années, quelque soixante-dix ans,
quatre-vingts, si la vigueur y est;
mais leur grand nombre n'est que peine et mécompte,
car elles passent vite, et nous nous envolons.

11 Qui sait la force de ta colère
et, te craignant, connaît ton courroux?

12 Fais-nous savoir comment compter nos jours,
que nous venions de cœur à la sagesse ^b !

13 Reviens, Yahvé! Jusques à quand?
Prends en pitié tes serviteurs <.

14 Rassasie-nous de ton amour au matin,
nous serons dans la joie et le chant tous les jours.

15 Rends-nous en joies tes jours de châtement
et les années où nous connûmes le malheur.

16 Paraisse ton œuvre pour tes serviteurs,
ta splendeur soit sur leurs enfants!

17 La douceur du Seigneur soit sur nous!
Confirme l'ouvrage de nos mains d !

Gn 1,1
Pr 8,25
Ha 1,12
Ps 93,2
Gn 3,19+
» 2 P 3,8
Is 40.6-7+
Jb 14,1-2;
20,8
Ps 37,2; 103,15-16
Gn 6,3
Pr 10,27
Si 18,8-9
Qo 12,1-7
Ep 5,16
Col 4,5
Ps 17,15+
Nb 14,34

a) Le syr. a compris « comme une araignée », que grec et Vulg. ajoutent.

bl De la connaissance de la fragilité humaine procède la sagesse, qui est crainte de Dieu, Pr 1 7+.

el Les vv. 14-17 vont étendre à tout Israël la méditation

et la prière dont l'objet était l'homme seul.
dl L'hébr. ajoute « notre Dieu" après « Seigneur" et,
à la fin, « sur nous et confirme l'ouvrage de nos mains »,
doublet.

PSALM 90 (89)

Die Vergänglichkeit des Menschen

90

1 Ein Gebet von Mose, dem
Mann Gottes.)

Herr, du warest uns Zuflucht / von
Geschlecht zu Geschlecht.

2 Ehe sich hoben die Berge, / ehe
die Erde entstand und die Welt, *i* von
Ewigkeit bist du, o Gott, bis in Ewigkeit.

3 Du läßt die Sterblichen wiederkehren zum Staub;/
du sprichst: „Ihr Menschenkinder, kehret zurück!“

4 Denn tausend Jahre sind vor dir *I*
wie der gestrige Tag, der verging, *I*
nur einer Nachtwache gleich.

5 Du nimmst sie jählings hinweg,
ein Traum am Morgen: / sie sind wie
das sprossende Gras.

6 Es kommt hervor in der Frühe
und grünnet, / abgemäht ist es am
Abend und welk.

7 Wahrlich, vor deinem Zorne
schwinden wir hin, : vor deinem In-
grimm sind wir erschüttert.

8 Vor deine Augen stelltest du
unsere Schuld, / ins Licht deines An-
gesichtes die verborgene Sünde.

9 All unsere Tage vergingen in
deinem Zorn, / wie einen Seufzer ver-
lebten wir unsere Jahre.

10 Die Fülle unserer Jahre ist
siebzig, *i* und ist Kraft uns beschie-
den, wir kommen auf achtzig.

Die meisten von ihnen sind
Plage und vergebliche Mühe: /
rasch enteilen sie, im Fluge sind
wir dahin.

11 Wer kann wägen die Gewalt
deines Zornes, . wer fürchtet die
Wucht deines Grimms?

12 Lehre uns zählen unsere Tage, *j*
auf daß wir gelangen zu Weisheit des
Herzens.

13 Wende dich wieder zu uns, Jah-
we, was säumest du lange? Deinen
Knechten sei gnädig I

14 Erquicke uns bald mit deinem
Erbarmen, / so werden wir jubeln und
froh sein all unsere Tage.

15 Für die Tage, an denen du uns
gezüchtigt, mache uns froh, / für die
Jahre, da wir Böses erfuhren.

16 Dein Werk mache offenbar dei-
nen Knechten, / und ihren Kindern
mache kund deine Herrlichkeit.

17 Und über uns sei die Güte des
Herrn, *i* und festige du das Werk
unserer Hände.

Gn 1,1
Spr 8,5
93,2
Hab 1,12
103,14;
104,29: 146,4
Gn 3,19+
/2 Petr 3,8
Js 38,12; 40,6-7

Jb 14,1-2: 20,8
37,2: 102,12:
103,15-16

109,15
Hos 7,2
39,6-7
Gn 6,3
102,26A
Spr 10,27
Prd 6,12
Sir 18,8-9
Prd 12,1-7
17,15+
Nm 14,34
Jr 31,13
33,22

- 90 Betrachtung eines Weisheitslehrers
über die Kürze des menschlichen Lebens.
die als Folge der Sünde erscheint. vgl. Gn 3.
- 90,1 *Zutiucht* Hss von M. Uss ; M:
"Wohnung" bzw ... Obdach",
- 90,5 *am Morgen : sie sind* Korr.: M: .. sie
sind am Morgen".
- 90,9 *Seufzer* M; S: „Spinnennetz“; in
G und V hinzugefügt.
- 90,10 *Die meisten von ihnen* Korr
- 90,11 *fürchtet die Wucht* Korr ,
- 90,12 Aus der Erkenntnis der mensch-
lichen Vergänglichkeit erwächst Weisheit.
die Gottesfurcht ist. Spr 1,7+
- 90,14-17 Die Betrachtung und das Gebet.
deren Inhalt zunächst der einzelne Mensch
war, wird nun auf ganz Israel ausgedehnt.
- 90,17 *des Herrn* Danach Zusatz in M:
"unseres Gottes".
- 90,17 Zusatz in M am Ende des Verses:
„für uns, und festige das Werk unserer
Hände!"